

LA CRÒNICA

Eva Vázquez

Emmudir com infants

El mot *infant* deriva del llatí *infans*, que contra el caràcter sorollós que l'experiència li suposa, significa "aquell que no parla". A l'antropòleg Lluís Duch, convidat a Girona per la Càtedra Ferrater Mora, aquesta mudesa primera que d'adults enyorem tan commoguts, li ha servit per sustentar la seva teoria de l'emparaulament, és a dir, l'acció de donar paraules, de rebre'n, d'ensenyar a parlar, en el sentit ampli d'adquirir totes les capacitats expressives, des del llenguatge a l'ètica. És un acte inherent a la condició humana i que procedeix per imitació, per tal que l'infant "arribi a emparaular-se" a través d'unes estructures de transmissió que Lluís Duch concreta en l'entorn familiar, els espais de relació (des de l'escola i el lleure a la política) i els simbolismes compartits per adhesió, creences o empatia. Fa més de trenta anys, quan va començar la seva recerca, va tenir també en compte la funció *emparauladora* del veïnatge, però avui aquesta baula entre la família i la ciutat s'ha afeblit fins al punt de substituir-la per una altra: els mitjans de comunicació.

Gran part del mal, abans que continués, ja sabíem que vindria d'aquí, però els filòsofs, i aquest monjo de Montserrat n'és un de tan afable que va tenir el públic sense pestanyear durant tota la conferència que va oferir dimecres a La Mercè, són tremendament meticulosos a l'hora de definir els elements de les seves argumentacions. Així doncs, vam acompanyar-lo en les giragonses que havia ordit per desembocar en una altra forma de mudesa, molt més perniciosa perquè potser no té remei, perquè potser no hi ha qui l'emparauli, que és un verb que significa també *comprometre's* i que fonèticament és tan proper, no sé si a propòsit, a *entaular-se* i *apoderar-se*, com si volgués incitar al mateix temps a l'assossegament i el desig. "Emprem símbols

Lluís Duch va oferir una conferència dimecres a La Mercè ■ JOAN SABATER

contínuament, que és la manera de fer present l'absent, de construir narratives", va dir Lluís Duch, que entén l'ésser humà com una criatura feta d'herències rebudes. Ara bé, està prou capacitada per administrar-les? Contra els models antropològics que proposen o bé un ésser humà deficient per naturalesa o bé un d'essencialment bo, ell s'inclina per un ésser ambigu, ni bo ni dolent, que davant de les grans qüestions no té respostes, ni receptes que l'assisteixin, i pren decisions, en conseqüència, ambigües. Des del punt de vista pedagògic, és indispensable, per tant, que s'inclui en els infants "el criteri, el judici, la ponderació i la capacitat de discerniment", però en el món actual, en què s'han instaurat la velocitat, el canvi i la provisionalitat sense mesura, cada cop costa més identificar les respostes "humanitzadores" de les que no ho són. El valor mateix ha deixat d'estar substantivat per la seva càrrega ètica i ha esdevingut un mer indicador econòmic: quant val això i allò, en una societat ja saturada per la sobreabundància. També la mimesi, fonamental per "donar la paraula", s'ha adulterat a través de la publicitat fins a incórrer

en el pecat de la competició. Però "la pitjor malvestat d'aquest règim neoliberal", va afirmar Duch, és que "ha pervertit el desig", reduït a una cursa per les possessions que atempta contra la seva condició primera: no ser satisfet.

Seguint el sociòleg Alfred Schütz, Duch va sostenir que "s'està esfondrant el món donat per garantit", aquell que no requereix d'argumentació ni prova, com l'amor dels pares, i "sobre el qual recolzem els nostres judicis". A falta d'aquest referent –uns pre-judicis dipositats ara cegament en allò que propaguen els mitjans–, s'ha produït "una fractura de la confiança, una banalització de la paraula", i si la paraula està en crisi, també ho estan les transmissions, va advertir. No és estrany, doncs, que aquest clima hagi culminat en "una crisi de l'adultesa", amb infàncies cada cop més curtes i adolescències que es prolonguen fins a la trentena, i pares obsedits amb l'estil de vida dels fills, dels quals prefereixen ser amics que no pas educadors, perquè parlar-hi, *emparaular-los*, significaria prendre decisions, i veure a sota el buit, i tornar-se mut com una criatura, ■

La presentació de la carpeta va tenir lloc ahir a l'Arxiu Municipal de Girona ■ JOAN SABATER

Una col·lecció de fotografia per al segle XXI

■ El CRDI celebra els vint anys amb una carpeta d'autors contemporanis

E.V.
GIRONA

El Centre de Recerca i Difusió de la Imatge (CRDI) de l'Ajuntament de Girona ha reunit en una carpeta curosament editada l'obra fotogràfica d'una quinzena d'autors contemporanis de la seva col·lecció. La publicació, que veu la llum amb motiu del vintè aniversari del centre, va ser presentada ahir a l'Arxiu Municipal de Girona pel cap de Gestió Documental, Arxiu i Publicacions, Joan Boadas, acompanyat de l'alcaldeessa, Marta Madrenas, i el regidor de Cultura, Carles Ribas.

Col·lecció de fotografia contemporània 2004-2016 aplega en forma de quaderns estotjats en una carpeta de gran format una selecció del fons de fotografia contemporània que ha reunit el CRDI, en

estreta col·laboració amb Foto Colectania, des de l'any 2004. Els quinze fotògrafs (gironins i catalans sobretot, però també de l'Estat espanyol), han estat convidats al llarg d'aquest temps a inspirar-se en la ciutat de Girona per al seu treball. El resultat són unes imatges espectaculars, que defugen el relat pintoresc i s'aprofundeixen en una poètica dels marges, les evanescències i fins i tot en relats alternatius que flirtegen amb la ficció. Els fotògrafs, un per a cada any, són Josep M. Oliveras, Jordi S. Carrera, Vari Caramés, António Júlio Duarte, Manel Armengol, Joan Fontcuberta, Carlos Pérez Siquier, Txema Salvans, Bleda y Rosa, Isabel Muñoz, Ferran Freixa, Manolo Laguillo, Marcel Font, Juan Manuel Castro Prieto i Israel Ariño. ■